

DE KUNSTENAAR EN DE TENTOONSTELLING**[Een zelfportret]**

Een refter van een groot bedrijf: NOORDSTAR Verzekeringen. Er is niemand in de ruimte. Geen geluid. Het is een grote, modern verbouwde loods met sheddak. Daglicht komt rijkelijk binnen. De metalen dragers van het dak en haar steunpilaren zijn geel gelakt. De muren, van Ytong-blokken, zijn in lichtgrijs acryl. De zaal staat vol groepjes tafels en stoelen. Deels verstopt achter een rij reusachtige kamerplanten die de ruimte in twee verdeelt.

In het eerste deel van de ruimte, in de hoek naast de inkom, is een bar met keuken. De zitgelegenheid is hier beperkt. De bar is uit laminaat platen gebouwd van een okergele kleur. Er is een klein muurtje waar zo'n twintig CD ophangen. De muur hiertegenover, in het tweede gedeelte, is helemaal verstopt achter een zwart gordijn. Daar is een scène voor optredens. Er hangen theaterspots boven. En gewone spots over de gehele ruimte. Grote geluidsboxen staan op statief links en rechts van de scène tegen de muur.

De andere hoek, in het voorste deel, is eerder een open plek in de ruimte en heeft lege wanden. Et staat een diapjector op een sokkel die één Ytongblok beschijnt met een dia van een papieren beeldje.

De toegangsdeur, tussen die lege hoek en de bar, is heel imposant (het is een creatie van de architect): een muurhoge glazen wand in dennenhouten ramenstructuur gevat. Natuurkleur governist: oranjekleurig. Vlak ernaast een tafel met foldertjes.

Naderende voetstappen weerklinken. De deur zwaait open.

De directeur van de galerie, J. Claus, komt binnengestapt en zegt: 'Voila...'

terwijl hij blijft staan. De kunstenaar, G. Lindemans, die met hem binnenkwam, wandelt verder de ruimte in en kijkt rond. Hij begint de conversatie:

- Ja, ik ben hier eens geweest voor een optreden en ook wel eens voor een tentoonstelling... van verschillende Gentse kunstenaars, maar dat is al een tijdje geleden... met werk van Lukas Devriendt, denk ik...

- Ja, dat kan kloppen...

- Maar ik heb nooit echt naar de ruimte gekeken; de ruimte als mogelijke expositieruimte bekeken... (hij stapt traag tussen de tafels en denkt:) *[Wat een lelijke ruimte zeg... en ze is niet eens geel!]* (stilte)

Weet ge, ik werk graag 'in situ'... Ik bedoel echt iets met een ruimte doen, iets speciaal daarvoor maken... en niet zo gewoon iets neerzetten, wat alleen maar indrukwekkend wordt omdat het in een Renaissance kasteel is... Niet dat soort 'in situ', he. (Stapt de hele tijd op en neer)

[Hm... 'Fleurs de Champs' kan hier niet... waar kan ik die kring kaders kwijt... en de monitoren? Nee...] (blaast)

Het is niet echt een cadeau, deze ruimte...

- Nee, het is een moeilijke ruimte... (wandelt ook wat rond)

- Ja, ... en, naast de ruimte als probleem, is er ook al een publiek, he? [... van een REFTER!!!]

- Ja, (gaat enthousiast naar de CD's) en dat zijn in feite drie verschillende publieken: we hebben een Jazz-publiek, een Wereldmuziek-publiek én een publiek voor de Klassiek-hedendaagse muziek.

- ... en de mensen die hier 's middags komen eten...

- Ja, en de mensen die hier dus...

- ... en dan heel af en toe iemand die speciaal voor de kunst komt.

- Dat publiek is inderdaad zeer klein. Zoals elke galerie hebben wij ook een vermindering vastgesteld van het bezoek.

- Mmm... [*Of, ik hang de monitoren op tafelhoogte*] (staat stil voor de grote witte muur tussen bar en scène en kijkt naar boven) Euh, ge hebt daar een ophangstelsel, zie ik, dat lijkt een verwachting in te houden...

- Neenee, absoluut niet.

- ... ik ben een beetje allergisch aan ophangsystemen...

- Nee, dat is nog van vroeger. We hadden vroeger een ander soort van tentoonstellingen hier...

- Ha! OK...

- Nee, onze bedoeling is nu om de kunstenaar te vragen in te spelen op de ruimte. Een installatie te maken... het moet zeker niet iets aan-de-muur zijn... (draait zich naar de lege hoek met dia-apparaat)
Kijk, we hebben hier nu werk van Dietvorst & Pot (gaat erheen), ge kent ze wel, dat duo, die meisjes... die zijn wel heel ver gegaan. En dat vind ik euh... enorm. Hier zijn ze een werk bezig dat groeit naarmate de tentoonstelling duurt. Er wordt telkens op één steen een werkje van hen geprojecteerd. En dat zal

uitbreiden... (lacht) tot de hele muur vol is!

- Hajaa... [*Zal ik hier wat "Verloren Tijd" uit de bouw projecteren?*]

- En daar (wijst naar het midden van het Sheddak, waar alleen maar kettingen ophangen) hangt nog een projector, normaal, ... maar die is nu even in reparatie (zijn hand wuift naar de grote witte muur) en daar zijn dan rozen op te zien...

- Mooi... [*Ik kan ook "Jardin de Giverny"-foto's uitvergrooten, en...*]

- ...want ze hebben iets met rozen... hier heb je een beetje uitleg, in dit boekje, kijk... (gaat naar de tafel met foldertjes, komt terug met een mapje A5 kopieën)

- Dank U... (kijkt in het boekje) [*Boeken, ik heb wel iets met boeken, ja.*]
(En leest:) [*"Ook de roos is niet weg te denken uit de tijden als doorgeefster van het licht geeft zij het teken dat de aarde het licht ontvangen heeft." Hoe?...
"Ook? de roos? is niet weg te denken?... als doorgeefster?"*]

- En euh... (vraagt de aandacht) ... en, ze gaan zelfs de scène gebruiken! Ze zijn een 'Soirée de joie' aan het organiseren. Via advertenties kan iedereen een voorstel doen, ze gaan die selecteren en dat wordt dan een echt optreden:
(Lacht) Een Avond... Ja, ze gebruiken echt de ganze zaal, ziet ge. En wij programmeren dat ook officieel... Die Avond.

- Mooi... dat is een mooi project... echt...

- Voor ons is dat een beetje nieuw, maar het mag zeker ver gaan, dat maakt het... euh... interessant.

- (de kunstenaar wandelt plots weg naar het tweede gedeelte van de ruimte) OK!
(doet beslist) stel dat ik dat werk 'Fleurs de Champs', waarover ik U daar sprak
- met die draaiende videocamera en de verschillende monitoren...

- Ja-ja-ja-ja...

- ...stel dat ik dat hier installeer, kan ik dan overal TV-monitoren plaatsen?

- Aja.

- Zo helemaal rond? De zaal rond... Zo...? (één hand glijdt van de lege hoek,
over de wand met pictogrammen, over de scène, over...)

- Euh... de scène moet wel vrij blijven... dat is enkel voor de muzikoptredens.

- (ontgoocheld) Maar dat kan toch alleen maar mooi zijn: van de veldbloemen
die voorbijglijden... Naast die pianist of... of ergens tussen een Afrikaanse
groep in...

- (denkt na) ... Ja... (stilte) Ja, maar het heeft een agressiviteit. Omdat
dat niet gewenst is door die muzikanten... Het is iets wat gij hen opdringt.

- [*Ik wou daar net véél monitoren plaatsen!*]

Maar, het hoeft niet groot te zijn hoor, ...gewoon...

- Nee, dat doen we liever niet. Omgekeerd verwachten we van de muzikanten ook
respect voor uw werk.

- Ja-okee, ik begrijp het... [niet zoals in '92 in dat jazz-café daar, hè]
 Okee-okee... [Rebelotte!] (draait traag rond eigen as) (stilte) (nu pas vallen
 hem de gigantische plantenbakken op en gaat erbij staan) [Nee maar! Wat een
 kolossen! Ja - zeg, die planten moeten weg! (kijkt rond) Alles moet eruit
 eigenlijk... ofnee, ik plaats die planten op de tafels, en alle tafels schuiven
 we bijeen. Als één immense tafel. De stoelen errond en de monitoren in de
 plantenbakken...] (stilte)

Blijven die planten hier?

- Die kunnen weg, eventueel.

- En die tafels en stoelen?

- Die gaan alleen weg voor de optredens.

Maar voor een tentoonstelling blijven ze staan.

- [Shit!](stilte)

Maar ik kan ze anders schikken?

- Ja,... maar (lacht verontschuldigend), iedereen moet wel kunnen zitten en
eten...

- Ach ja, juist! [Ik kan een echt 'refter-werkje' maken. Iets dat een herinnering
 aan lekker eten oproept. Ik heb dat boek toch meegenomen?]

(zet boekentas op tafel en zoekt, haalt boek te voorschijn) Kijk, voor die mensen
 die hier eten zou ik foto's kunnen tonen die ik nam uit dit oud kookboek. 'Les
 recettes de Mapie'. (geeft het boek af) Maar ik toon eigenlijk enkel de zwart-wit
 illustraties die de hoofdstukken inleiden. Zoals euh... hier: 'Les Volailles',

ziet ge? En: 'Le Gibier' en hier: 'Les Salades', 'Le Porc', 'Les Poissons'
enzovoort... ziet ge?

- Mm,... het zijn mooie illustraties!

- Enkel op die muur (wijst tussen bar en scène) en op die (de muur ertegenover).
Twee rijen grote foto's, tegeneen, één blok.

Ja, dat zal hen wel aanspreken hier, denk ik... (aarzelt)

Maar het concertpubliek... daarentegen... [Shit!]

Nee, dat gaat niet, he...

- Ik vind het wel een goed idee. (Bladert in boek)

- Ik zag ze telkens in een brede felgekleurde lijst...

- (knikt)

- Maar,... het past teveel... Het wordt teveel eten... teveel refter!

- (knikt niet meer, kijkt ernstig naar kunstenaar)

- (keert zich om. Kijkt naar links, naar rechts)

Dus, die tafels... blijven best zo staan!

- Tja...

- En tijdens de optredens dan?

- Dan staat hier een gradin. Zo van hier tot ... (stapt de zaal langs de

kamerplanten in de breedte door)... tot hier. Ongeveer.

- Oh? En hoe hoog?

- Niet hoog, maar toch: zo iets... (hand op buik- dan op borsthoogte)

- (stilte) [*De tafels kunnen misschien op de gradins staan? En ik toon een werk in functie van het hoogteverschil... door die gradin...*]

Ik heb het al verteld, ik heb iets met boeken, hè,... meestal fotoboeken. En met de sfeer die dat boek oproept. Zoals die 'Fleurs de Champs' heb ik ook een 'Fleurs des Alpagnes'. Dat werk bestaat uit twintig uitvergroete foto's die ik uit het boek 'Fleurs des Alpagnes' nam. Het zijn allemaal felgekleurde bergbloemen, telkens met een blauwe lucht als achtergrond. Ze hangen vlak naast een, zo. Ik heb dat ooit voor een cartograaf gemaakt.

Het geeft een sterk beeld van zuiverheid. Door dat blauw... Het ademt werkelijk die zuivere berglucht uit.

Dat zou ik daarboven kunnen plaatsens. Hoog! (Wijst op de muur net onder het sheddak) (stilte)

Ja, dat is een goed werk...

- (staat glimlachend naar de lege muur te kijken) Ja...

- Ik zou dan de gradins laten staan met de tafels en stoelen erop... Men kan het dus op verschillende hoogtes... maar euh... als ik dat me zo voorstel...: ik denk dat die spots daar in de weg hangen... Allee, ze storen...

Euh, de spots blijven?

- Jaja, dat is zeker.

- Mm... jammer... (bekijkt al de verlichting)

- Euh... (doet hetzelfde)

- ... en er is kerstverlichting bij ook, zie ik...

- Nee... dat is voor de wereldmuziekoptredens.

Dat geeft meer sfeer.

- Ha-ja (blijft naar boven staren) (stilte) *[Of, ik doe iets met al dat licht? De zaal verduisteren en wat klanken erbij - of de radio gewoon. En met geluidssensoren de spots bedienen, als zo'n lichtorgel in dancings...]* Kan de ruimte verduisterd worden?

- Dat hebben we eens gedaan, ja, langs buiten... Maar euh...

- *[Of de verlichting als sterrenhemel plaatsen? Met de NOORDSTER in het midden? En met...]*

- ... maar helemaal duister krijg je het hier niet...

- Oh? Nee?

- Nee.

- (De kunstenaar zucht en ze kijken nu niet meer naar boven) Yes-yes... Yes...
(stilte)

[De constellatie-schilderijen? Die heb ik nog nooit getoond...]

- (de directeur gaat naar de bar en leunt er met zijn rug tegen)

(stilte)

- (de kunstenaar beschouwt de muren en schat de volumes van zijn schilderijen. blijft staren naar de grote witte muur) *[Of toch iets...] ...iets aan-de-muren?*

- (bekijkt ook de grote muur. reageert niet)

- Ach, muren! (schudt hoofd) *[M.M.M.-Kunst!]*

Weet ge, ik ben altijd bang dat kunst puur decoratief wordt. En dat heb je snel in zo'n ruimtes. (gaat traag richting bar) Ge kunt hier evengoed grote... euh xeroxkopieën van bekende schilderijen op de muren plakken... Alles is hier schoon... Decoratief... (stapt de directeur voorbij)

Een refter. Waar concerten doorgaan... En dan nog: "inspelen op de ruimte..." (halt voor deur) *[Door bv. die groteske ingang deur te ontdebellen? Door de spiegels te herhalen? Compositie door Decompositie? ...Ach- nee!]*

- En euh-ja?... (vraagt aandacht) We willen ook dat het werk aanspreekt... (lacht verlegen) het moet ook een toevallige bezoeker boeien...

- (kijkt de directeur dom aan)

Jaaaja da's zeker-da! A-vaneigens!

(lacht luid)

- (lacht mee)

- (stilte) (de kunstenaar gaat naar de lege hoek) *[Of ja, met spiegels... ik maak tekstballonnetjes in spiegel. Zonder tekst, waar iedereen zichzelf in*

*spiegelt... dan zegt wie ook... zichzelf!... Mm... is dat al niet gedaan?...
Mmm...]*

(beslist) Ja! Eigenlijk blijven de muren het gemakkelijkst...

(en stapt weer naar de grote muur)

- Niet noodzakelijk, he...

- Kijk, ik kan bijvoorbeeld een tekstje op de muur zetten, of een woord... [*van één of andere branché filosoof zeker? Nee, da's te kitschy!*]

Of cijfers... [*maar niks van Fibonnacci, hé... De coördinaten van de NOORDSTER misschien? Ach, weer zo'n beetje kunsteffekt! ... Nee!*]

Zo iets eenvoudig, hé? [*nee, nee, nee, die trucjes zijn al te belachelijk!*]

- Ja... Ja, dat kan... dat kan allemaal...

- Bah-nee ... ik kan dat niet... (stilte) (ijsbeert tussende tafels, probeert 'energie' te ontvangen) (dat lukt niet)

(lacht) Had ik gezegd dat ik graag 'in situ' werk?

- (lacht) (legt de notitieblok die hij bij zich had op de bar, kijkt naar het podium, de planten, schrijft iets op) (stilte)

- (stilte) (zet zich neer op de hoek van de middelste tafel, armen gekruist en benen vooruit naar de grote muur, zijn hoofd draait traag heen en weer. Hij herhaalt dat en zegt heel stil:) In situ... in-situ ... in-situ-eren... in-si-tu-e-ren... (blaast) [*Dat hij Honoré d'O belt!*]

(blijft naar de scène kijken) [*Ba-ja! Ik zou natuurlijk gewoon 'De vakantie van Julie' kunnen tonen daar? Zo groot als een film? Nee, nee, het beeld is hier vast te slecht overdag. Moeilijk, moeiklijk...]* (draait zich opzij naar

de directeur die nog steeds schrijft aan de bar). [En die bar is helemaal niet te doen. Met nog reclame erbij ook! Ik kan daar natuurlijk nog meer reclame bijzetten. Mijn collectie Logo-zakken? Mm... Ja, die 'Cutty Sark' bij de bar. Ze hebben geen Cutty Sark, maar dat geel is precies hetzelfde. Ha-ha, dat gaat dubbel werken... Vind ik wel okee...] Zeg, ik heb 'Plastic Zakken' die hier goed zou passen.

- (kijkt op) Plastic zakken???

- Ja, dat is een werk: een verzameling gewone plastic draagtassen waarop alleen maar een logo staat... Van een of ander groot bedrijf, ge weet wel. Ik hou daar van. Ik hang die bij mij thuis op, meestal aan het raam eigenlijk. Eentje zo... Maar hier zou ik zakken hangen die infiltreren, en die communicatiestorend werken. Bij de bar een zak met 'Cutty Sark' bv., die Whisky hé. Een gele zak. Precies zo geel als de bar. Bij die geluidsinstallatie: een zak met 'Sony'. Op die lege hoek hier, op die Ytongblokken... eentje met 'Lego'... en daar bij die nooduitgangbordjes... ene van de KB!

- Maar euh...

- (snel) Ja, die KB-zak is misschien wat overdreven hier, maar dat dubbele dat is het hem juist. 'Is dit sponsoring of niet?', 'Kunst of reclame?', 'Wat is de Kunst?' of... 'Maakt een kunstenaar door hier tentoon te stellen reclame voor het Noordstarfonds?', 'Wie verdient aan wie?'. Ziet ge, dat loopt allemaal dooreen, dus al d...

- Ge zoudt dan ... (zijn open hand huppelt traag door de ruimte) overal plastic zakken...

- Nee, niet veel, he. Hier en daar... Anders lijkt het een plastikken zakken tentoonstelling.

- Maar... misschien wordt het helemaal niet opgemerkt als ge...

- Dat is juist goed! Het is dat dubbele! Het is geïntegreerd en geeft gelijk kritiek. De tegenstelling...

- ja... (denkt na)... we kunnen dat... in de brochure toelichten...

- (fronst de wenkbrauwen)

- (draait zich plots om naar de bar toe) Oh, ja, wilt ge misschien iets drinken? (naar de kunstenaar) Excuseer, ik was dat helemaal vergeten... natuurlijk:... iets drinken?

- Och, euh... een spuitwater?

- Ja? Goed, ... een momentje... (gaat achter de bar, slaat verschillende deurtjes open en dicht...)

- (staat op, strekt zich en gaat heel langzaam, volledig in gedachten verzonken, richting bar) [*Wat ook altijd werkt, om in te spelen op een ruimte, is iets brengen dat er totaal, maar dan ook totaal vreemd in is... Inimiteit bv, of... een werktuig... Een drilboor! Nee, dat past nog teveel eigenlijk, haha! Hm... maar die grote, gele heftruck, die ik daarnet in hun magazijn zag, die zou hier goed staan. En misschien nog meer gele dingen. Uit de kantoren enzo... Laat ik er een gele zaal van maken! Hahaha... ja!]* (gaat geamuseerd zitten aan de tafel naast de bar, kijkt naar niets, voor zich uit) [*Ach wat, ik toon simpelweg*

zo'n hele treinrit op foto. Ik ga gewoon door met wat ik daar in Brabo toonde. Weer 'Vlugschetsen'... Duidelijk en eenvoudig: mijn werk! Goed voor de carrière, gemakkelijk voor de critici, gewoon dezelfde lijn.

"'Vlugschetsen' in de Gele Zaal van Noordstar".

Hm... of toch maar iets met die Noordster?]

- Al-stublieft. (zet de drankjes op de tafel)

- Danku. Zeg, "NOORDSTAR"? Bestaat er eigenlijk een Noordster?

- Euh (gaat ook zitten) dat is de Poolster zeker?... Ja.

- Ik weet het niet... ik zou iets met die Noordster kunnen doen. Misschien,... maar dan zonder dat ergens te vermelden... Abstract aangebracht... Zo'n 'Sacraal Werkje' (maakt met vingers aanhalingstekens in de lucht)...hé?

- Gij zijt de kunstenaar...

- Ja-nee. Dat doe ik zeker niet! Sacrale Werkjes! (grijpt glas en drinkt deze nare gedachte weg)

- (drinkt ook, kort. Bladert in notabloc en schrijft weer iets op)

- (staart naar de belletjes in zijn glas op tafel) [Ik kan hier ook weer eens werk van iemand anders ophangen. En echt aan decoratie doen. Muren Mooi Maken! Die lange fuga van Hoppenbrouwers? Met de muziek van Bach erbij? Zou schoon zijn... Of een werk door anderen doen ontstaan? Door onbekenden. Door Gentenaren! Willekeurig. Binnen de tijd dat de tentoonstelling loopt. Ze moeten allemaal... euh, pff... een Noorderster opsturen!]

Hoe lang loopt de tentoonstelling? Hoeveel dagen?

- O-euh,... drie maand: zo'n negentig dagen...

- Negentig? Mooi getal. Negentig!

[Negentig sterren van negentig Gentenaren!... Of, negentig gele dingen gewoon?

Op een rijtje aan de muur... Nee, geen rijtjes...]

- Waarom?

- *[...maar... als het grote en zware spullen zijn...]*

Mag er in de muur geboord worden?

- Natuurlijk, we hebben ook een technische ploeg hier.

Er zijn al veel retouches gebeurd aan de muren... (kijkt ernaar) soms zie je ze wel.

- Kunnen die werkmannen dagelijks hier iets doen? Iets ophangen?

- Hmm, ik denk dat dat moeilijk is. Ze hebben zo hun normale bezigheden, he.

- Zut! (stilte) (kijkt achter zich, naar de grote witte muur, zoekt retouches maar ontdekt schoenzoolafdrukken onderaan de muur en wordt plots euforisch)
Hej, die muur daar, is vuil onderaan! Daar leunde iemand met zijn rug tegen, tijdens een concert ofzo, en zette zijn voet...

- Oh, dat is zo schoongemaakt hoor, dat...

- Maar dat is juist iets waar ik graag op inspeel. Bijvoorbeeld: Ik heb zo een

heel oud boek over zoetwatervissen in België. Een kwart van die vissen zijn er niet meer nu. Ik had ooit het plan om alle vissen uit het boek op de vloer van een galerie te tekenen in houtschool. Zodat ze 'per ongeluk' afgeveegd zouden worden door de bezoekers en op die manier ook verdwijnen. Dat werk zou ik hier perfect kunnen doen: onderaan alle muren: vissen. Als een soort lambrisering: een doorlopende tekening zoetwatervissen.

En die zullen rap verdwenen zijn na een paar concerten...

- Mm... ik weet niet, er is toch altijd dat respect...

- Ja, ja wanneer iets als kunst gepresenteerd wordt, raakt niemand het aan. Ja, ge hebt gelijk... Ik heb het daarom ook niet gedaan, toen in die galerie. Maar hier, in de Gele Zaal, op al dees muren... (onderbreekt zichzelf want hij heeft plots HET idee!)

Merde, JA!

Weet ge wat?

Ik schilder alle muren hier GEEL! Na!

- Euh-wat?

- De muren geel maken! (lacht)

Ja, de 'Gele Zaal' mag toch eindelijk eens echt geel zijn, nee?

- (verbijsterd) Euh (lacht)... Jah!

- Kijk, Ik zou dan telkens van onder die ophangrails beginnen. Zo naar beneden... tot op de grond: de muur geel maken! Als een gordijn, enfin...

Dus, en daar (de lege hoek), en daar (bij de pictogrammen) en daar (tussen scène en bar). En daar (aan de bar), maar dan tot daar, he! Want verder is er geen

rail, ziet ge... aan de keuken komt dus niks.

- Tja...

(lacht opnieuw, luider)

- Allee, dat is zomaar een idee, he...

Maar van toen ik hier binnenkwam, had ik het gevoel dat ik bedrogen werd: De zaal is helemaal niet geel! Ik voelde zo meteen De Leugen van de Kunst.

(lacht geslepen) Ja, misschien moet ik daar wat mee doen. Met "DE LEUGEN VAN DE KUNST". Klinkt wel goed eigenlijk! (denkt na)

Ik zou bijvoorbeeld 'Grote Bonte Schilderijen in de Gele Zaal' in de brochure zetten en enkel kleine zwart/wit foto's tonen. Geen Gele Zaal, geen grote schilderijen, geen bonte kleuren! Maar wel kleine zwart/wit foto's... zwart/wit foto's, van iets bonts, normaalgezien. Van euh... carnaval... speelgoed... of E-TEN! JAAA-(lacht): de zwart/wit foto's uit 'Mapie', ik ben rond!... Ja! Dat wordt het: 'Grote bonte schilderijen in de Gele Zaal'!

(drinkt tevreden glas leeg)

- (stilte) (lacht) Gij houdt er wel van om mensen bij de neus te nemen, he?

- God-ja? Is dat zo? Hm... ik ben wel wat ironisch, ja,... denk ik.. (doet kwaad) omdat ik me bij mijn neus genomen vind! (lacht)

- (lacht mee)

- (stilte) [*Ja, ik kan de boel hier ook laten rotten! De tijd laten creatief zijn... Een muur bekleden met mooie ruikers bloemen, ze laten verwelken, of rotten... en een brood-en-kaas muur voor de eters hier, en dat de schimmels er een mooi tapijtje van maken. Hahaha!*] (drinkt glas nog eens leeg) [*Maar waarom*

ook? ... Al die "Kunst"!]]

(blaast)

Ach, zand-in-de-ogen-strooierij...

- (reageert niet, kijkt naar notities, draait met zijn glas, nog bijna vol)

(stilte)

- Ik zal wel zien... (draait ook met glas, leeg) (stilte)

- (na een tijdje) Euh... (uit nota's:) die plastic zakken daar, dat heeft toch wel iets...

- Ja? Ja, dat zie ik ook wel zitten, eigenlijk...

- En voor die vissen...? Daar is de muur niet glad genoeg voor, denkt ge niet?

- Boh, dat maakt niet uit, het moet verdwijnen, he? Het mag al half weg zijn, zodat er zeker geen respect voor is.

- Ja... jaja (stilte) ... ja.

- (stilte)

- (keek tussendoor naar notities, begint te lachen) En dat geel verven, ja... Maar daar zal toch ook iets bij moeten, nee?

- Iets bij?

- Ja, iets zo... een woord, een cijfer, ik weet niet, ... iets.

Anders zal toch niemand zien dat er eigenlijk...

- Neenee, het moet gewoon maar geel zijn... En ik ga dat ook niet zo'n beetje artistiek gaan verven om de aandacht daarop te trekken. (stilte)

Het is alleen maar onder het ophangstelsel, he.

Dat zal toch duidelijk zijn...

- Mogelijk ja... (denkt na) (stilte) (terug naar zijn nota's)

En, iets met een boek? (glimlacht)

Die gerechten daar... Dat is wel... Hoe groot zie je die foto's?

- Niet zo groot hè, een meter, een kleine meter?

Maar a-ja, willen ze hier allemaal binnen kunnen...? (kijkt rond)

- (knikt ernstig en kijkt ook naar de muren)

- Maar ik heb veel werken met boeken die hier goed zouden geven... 'Singvögel der Heimat' bijvoorbeeld. Dat zijn ongeveer vijftig prenten van zangvogels, klein ingekaderd, zo, met hun naam erbij. Maar, hun naam werd overal vervangen door hun lokroep.

- Hoe?

- Wel, het principe van de koekoek, gewoon. De koekoek heet koekoek omdat hij 'koekoek' roept. En de karekiet roept 'karekiet', de tjif-tjaf 'tjif-tjaf'... Dat principe doorgetrokken voor alle vogels. (kijkt erg tevreden) (stilte)
Maar dat moest eigenlijk zo'n natuurboekje worden. Zoiets handig voor in't bos...
Achja...

- Interessant...

- (haalt de schouders op)

- Ja, interessant!

- Maar... Ik weet het niet.

- Och...

- Nee serieus, ik weet echt niet wat ik hier zal tonen...

- (kijkt teleurgesteld)

- (plots krachtig) Maar het zal goed zijn! Dat is zeker! (schuift glas weg, draait zijn stoel naar de ruimte, overschouwt knikkend) Het zal heel goed zijn...

[Ik verf alles geel! Basta!]

- Jaja, ik heb vertrouwen. (draait nog steeds met bijna vol glas)

- Eigenlijk... Ik zou eigenlijk niets moeten doen, hier. Dat zou de meest juiste reactie zijn: De Weigering!

Dat zou ook geapprecieerd worden, denk ik.

Het past in de geest van nu...

- Euh hoezo?

- Ja, dat Esthetisme-à-zero, dat kale van de zestiger-zeventiger jaren, weet ge... dat is nogal in nu...

- Ha? Denkt ge?...

- Dus dat doe ik niet! Ik wil iets tonen. Ik wil altijd iets tonen. Ik toon altijd veel! (stilte)

Altijd zo mijn best doen... als een gefrustreerde amateur.

- Allee-nu...

- Ja, alleen een amateur doet zijn best! En wil altijd tonen hoe goed hij wel is.. hoe beter... Maar dan zonder dat echt professioneel te durven...

- Ach- gij zijt toch...

- Ik vind dat niet erg, hoor... ik kan niet anders, ik ben gewoon zo... Ja: dik in orde! Zolang ik eerlijk mijn werk belangrijk kan vinden, doe ik ermee door... En liever als amateur zelfs... Allee, soms toch.

- (heft het hoofd, kijkt naar het dak en denkt na) (stilte)...

- (stilte) [*Ik doe het verdorie allemaal! Ja, ALLES! Mijn hele oeuvre... Een soort uitverkoop van mezelf! En "De naakten" en de "fotosettings",... en de "ticketten" zelfs... ALLES! Van alles iets... Lekker VOL! Hahaha JA! ...Dia's, video's, boeken...]*

Oo-keee! (slaat de handen tegen elkaar) Weet ge wat ik hier eens zal doen...

hé?... (fixeert de directeur): NIKS! (lacht)

Helemaal... (handen glijden uiteen door de ruimte) NIKS! [ALLES komt hier, ALLES VOL! VOL-VOL-VOL!!!]

Haaa, niets... dat zal goed zijn!

- (lange stilte) (lacht niet, wijfelend) Ja... Maar niet té... conceptueel, he... Die gewone, toevallige bezoeker... Die moet er ook wat aan hebben, he...

- (De kunstenaar knikt gelaten en staat tevreden recht)

Geschreven door Gorik Lindemans als tentoonstelling voor de Gele Zaal, Nonnemeersstraat 26 te Gent. Er werd een boekje van gemaakt op 300 exemplaren. Het was te lezen in een verder lege Gele Zaal. Alleen de elementen van de vorige tentoonstelling waren aanwezig. (De dia van het papieren beeldje werd vervangen en onscherp gezet. Wanneer deze scherp gedraaid werd, was de tekst leesbaar: Dit is geen Dietvorst en Pot.)

De tentoonstelling liep van 19 januari tot 27 maart 1998.

Een organisatie van Noordstarfonds vzw.

Curator: Gerda Vander Kerken.

Uitgever van het boekje: Noordstarfonds vzw., Groot-Brittanniëlaan 125, 9000 Gent.

Copyright: 1998, Brussel, Gorik Lindemans.